

**א ראתגלי ליה יי במיישרי
מרא והוא יתב בתרע**

תו"א וירא אליו סוטה יד. ב"מ פ"ו:

בעל הטורים

(ט) וירא אליו. סמוך נמלו אצל וירא מלמד שנראה לו בשביל הAMILה ד"א נמלו אותו וספיק ליה והוא יושב פתח האוהל כחום הימים. זהו שאחוז'ל שארם יושב על פתח גיהנום ואינו מניה למי שנימול ליכנס שם חוץ ממי שבא על הכותית

ר' נישוי

(ה) וירא אליו. לזכור חתמת סמלותא, חמל רבי ממל כל חיינה, יוס צלייח למיילתו לפיק נגלה הליו צחליך (נ"ר מג ט.): ישב. יטע טיש, ונל סקכ"ס וטהל צאלומו (ונל מאיעו טו): חמינר, פקס לעמוד, חמל לו סקכ"ס זכ ותני

עיקר שפטי חכמים

א' כוון דלא נוכר בפסקוק למה טראה אלו. מסתמא היה לרבינו: ב' כי א' נתגבר החול' כמ"ש והוא ביום השלישי לבקרו: ג' מה שנintel עזה על המילה יותר משאר מצות הוא לפי שעל שר אמר מצות לא היה צריך ליטול עזה. כי אף שכבר קיימים פ"א. אם היהמצווה אח"כ מהקב"ה יכול לקיים אותה פעמי' שנית. וידי' מצווה וועשה. משא' שא' מצות מילה שאם נמול פ"א שב אין יכול להזור ולמלוא את עצמו פעמי' שנית. ע' בא' עזה אם לקיימה עצמה או ימתין על צווי הקב"ה: ד' רישב חסר ונקרא כמו הו"ד בקמץ זה ל' עבר שבר ישב ולא עתה כי אין דrk החול' לשטח בפסוק רב לשכבר במתמה:

לקוטי הלוות

מִשְׁכָבּוֹ נֶהֱפֵךְ בְּחָלוֹן, שַׁעֲלִילָם מִפְקָח בִּזְוֹתָר
לְהַמְשִׁיךְ לָהֶם רְפֻאוֹת לְהַחֲיוֹתָם בְּגַשְׁמִיות
וּרְוחֶניתָות בָּאָפָן שִׁיוֹכֵל לְהַאֲרִרְךָ בָּהֶם הַשְׁגּוֹת
אַלְקּוֹת, בַּי זֶה עַקְרָבָן גָּדְלָה הַצָּדִיק וַיַּמְעַלְתּוּ
שְׁמִשְׁתְּדֵל לְרִפְאֹות הַחֹלִים בִּזְוֹתָר. וּלְבִין
דִּיקָא מִתְחַמָּת שַׁהֲוָא חֹלֶה וּכְלָמִשְׁכָבּוֹ נֶהֱפֵךְ
וּכְוֹן, מִתְחַמָּת זֶה דִּיקָא הַשְׁכִינָה לַמְעַלָּה
מִוְרָא שׂוֹתִין, שַׁהֲוָא בְּחִנָּת אֹור הַצָּדִיק, בַּי
הַצָּדִיקִים הֵם שְׁכִינָתוֹ שֶׁל מִקְומָם (רְשִׁיּוֹת בְּרָאשִׁית
יִי, כּב. וּנְרַתְּרוֹתָה קְסָנוֹ). וַיְהִי בְּחִנָּת (בְּרָאשִׁית יִי, אָ):
וַיַּרְא אֶלְיוֹן ה' - לְבַקֵּר אֶת הַחֹלֶה, בַּי דִּיקָא
מִתְחַמָּת שַׁהֲוָא חֹלֶה וַיַּצְרִיכִים לְבַקְרוֹן, עַל-יְדֵי
זֶה דִּיקָא "וַיַּרְא אֶלְיוֹן ה'", בְּחִנָּת הַשְׁגּוֹת אַלְקּוֹת
שְׁזַוְכִּין הַחֹלִים עַל-יְדֵי אֹור הַצָּדִיק, שַׁהֲוָא
הַשְׁכִינָה. (לְקוֹטִי הַלְכָה - הַלְכָה הַשְׁכָמָה הַבּוֹקֵר דִּיקָא)

**וַיָּרֶא אֶלְיוֹן ה' בְּאֶלְגִּי מִמְּרָא וְהָוָה יִשְׁבֵּט
פָּתַח הַאֲהָל בְּחַם הַיּוֹם. עִזְרָא אֶלְיוֹן ה' –
וְזה בְּחִנַּת הַתְּגִלוֹת אַלְקָוֹת, וְזה אֵי אָפָּשָׁר**

א) וירא אליו ה'. וזה בוחינת מצות בדור
חולים, כי ארכין לבקר את החולה ולהסביר
לו פנים, דתינו מה שבני אדם נכסין אצל
ומפקחין על עמקיו ועושין לו כל ארכיו, כמו
שפטוב בשלחו ערוץ (וירה דעתה סימן שלה ס"ח ע' פ'
גדרים מ). שזו בוחינת הארץ פנים. כי אין
מסתויים פניהם ממנו ואינם נתונים בכתיהם,
רק באים אליו ועושין לו ארכיו ומדרין על
לבו, spel זה בוחינת הארץ פנים. ועל-ידי זה
ממשיכין עליו חיים מבחן הארץ פנים
שלמעלה, לשם עקר הוחית להחות את
החולה, בבחינת (משל טו, טו) באור פניו מלך
מיים. ועל-בון שכינה למעלה מריאשותו של
חולה (שבת יב): כמו שפטוב (תהלים מא, ר): "ה'
יערנו על ערש דני כל משכבו הפה וכו".
הינו בוחינה ג"ל, שדיקה מחלוקת שהוא חולה,
על-בון גמישך עליו אור השכינה, שהוא בוחינת
אור הצדיק האמת שמשגיח על כל החולים
ובפרט על החולים בioter, שהם בבחינת כל

הַאֲכָל בְּחֵם הַיּוֹם: (ב) **וַיַּשְׁאַל עִנְיָנוֹ** מִשְׁבְּנָא כִּמְיָחֵם יוֹמָא:
בֶּן-זִקְנָה עִינּוֹתִי וְחֹזֵא וְהָא
בעל התורים

בגימטריא זהו בגינום ובגימטריא דם מיליה:

טו"א בחומר היעס ברכות כז. וישא עיניו ב"מ שם

רשות

הענווד, וממה סימן לנקי (כ"ר מה, ז). שעתיד מי לסתור בטלותם ווילג'ם מונטג'ו: בחתום היום.

לקוטי הלכות

גרלהת לְבָבוֹ, בַּי דִיקָא עַל־יְדֵי בְּחִינַת מִמְרָא,
בְּחִינַת הַיכְלִי התמורות, שֶׁהַתְגִבָּרוֹ וְהַשְׁפַטְחוֹ
גָּלוֹן בֶּל כֵּה, עַל־יְדֵי זה דִיקָא נִתְיעַצָּה לְמול
את לְבָבוֹ בְּבְחִינַת: וּפְרֻעָה הַקָּרֵיב:

וזה: והוא ישב פֶתַח הַאָהֶל בְּחָם הַיּוֹם.
'שִׁבָּה' – לשון עֲבָה זָמֵן רב, כמו: ותָשִׁבוּ
בְּקָדְשׁ יָמִים רַבִּים, הַיּוֹם שׂוֹכֵה לְזָה שִׁיתְגַּלֵּה
אֲלֹו ה' עַל-יְהִי שִׁישָׁב וְנַחֲעַב יָמִים רַבִּים
אַצְלָ פֶתַח הַאָהֶל, שַׁהוּא פֶתַח הַקָּרְשָׁה,
אַכְלָ בְּשָׂרוֹצִין לְכָנֵס לְשָׁם, מִתְגְּבָרִין וּמִתְפְּשָׁטוּ
בְּנֶגֶד הַפְּטָרָא אַחֲרָא שָׁהֵם הַיכְלִי הַתְּמוּרוֹת
מְאָה, וְכֹל מָה שַׁהְוָא סְמוֹךְ יוֹתֵר אֶל הַפֶּתַח,
מִתְגְּבָרִין וּמִתְפְּשָׁטוּ בְּנֶגֶד קָאָד קָאָד, עַד
שִׁישָׁ הרְבָה שְׁבָר הַיּוֹ אַצְלָ הַפֶּתַח, וְחוֹרוּ
רְחַמְנָא לְצָלָן, מְחֻמָּת שְׁלָא יְדוּ שְׁבָר הַמָּ
אַצְלָ הַפֶּתַח, או שְׁמַשְׁתְּחִין בְּנֶגֶד מָאָד מָאָד
עַד שְׁקָשָׁה לוֹ לְשָׁבָרִם, בְּמַבָּאָר מַזָּה בְּרָבָרִי
הַקְּדוּשִׁים (בְּלֹקְטוּ תְּנוּנָא בְּסִימָן מָחָ), אַכְלָ הַוָּא
יִשְׁבָ וְנַחֲעַב פֶתַח הַאָהֶל. 'בְּחָם הַיּוֹם' – זה
בְּחִינַת חַתְּגָבוֹת חַמִּימָות הַיּוֹרֵד קָרָע, שְׁעַל
זה נָאָמר (שה"ש א, ז): אֵיכָה תְּרֻעָה אֵיכָה
תְּרֻבִּיז בְּאֶחָרִים – שָׁאוּ זָמֵן רַע לִמְרַעָה הַצָּאן,
בְּמוֹ שְׁפָרֵשׁ רְשָׁי שָׁם, בְּיַצְחָרִים בְּחִינַת חַם
הַיּוֹם, זה בְּחִינַת חַמִּימָות הַיּוֹרֵד, שָׁאוּ זָמֵן רַע

לזכות כי אם על-ידי שגננסין בהיכלי התמורות וمبرין הקדשה משם. וזה בחינת באני מראה, 'מראה' – לשון תמורה, לשון ואם המר ימירנו. וזה 'באני' מראה – בחינת השני אילנות, שהם אילנא דתאיilia ואילנא דמוותא, שם אחיות ההיכלי התמורות שrozים להמלחיף ולהמיר אותם, לרחק את האדם חם ושלום מאילנא דתאי אל ההפך חם ושלום, ועל ידם דיקא גנלה אליו ה, על-ידי שזוכה לברר אותם, לברר הטוב מהרע ולהעלות הקדשה משם, עד שזוכה להתגלות אילכות בחינת וירא אליו ה. וזה שאמרו רבותינו ז"ל (בראשית רבבה מב, ח): הוא שגנתן לו עזה על הפללה, זה בחינת (שמות יד): ופרעה הקריב – שהקריב את ישראל לאביהם שבשמים (מדרש רבה בשלח פרשה כא), כי מי שחים על חייו האמתיים הנצחים כל מה שרוואה שהסתירה אחרא שחים בחינת היכלי התמורות, מתגברים ומשתתפים ומתחפשים יותר יותר, כמו כן הוא מתגבר ומתאפשר ומגדדו יותר להתקרב לה' ותברך מחתמת שרוואה שרוזים חם ושלום לדוחתו לנMRI חם ושלום. וזה בחינת התרהקות המכילות התקרכות, ורידת תכלית העליה. וזה בחינת: הוא שגנתן לו עזה על הפללה, דתני למול